

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Trnkovou v právní věci žalobce **J.F.**, bytem X, právně zastoupeného JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Horažďovice, Ševčíkova 38, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje, České Budějovice, odboru legislativy a vnitřních věcí, oddělení správní**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015, č.j. KUJCK 56968/2015/OLLV/2, za účasti N.M., bytem X a P.K., bytem X, **t a k t o** :

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

Osobám na řízení zúčastněným se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci.

(1) Žalobou doručenu dne 6. 10. 2015 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, České Budějovice ze dne 29. 7. 2015, č.j. KUJCK/56968/2015/OLLV/2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Blatná, správní odbor ze dne 24. 4. 2015 č.j. MUBL 13127/2014/OSP/13, kterým byl žalobce uznán vinným

z přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona tím, že dne 17. 12. 2014 ve dveřích bytu v N. ulici č.p. 727 v B. slovně napadl svoji bývalou manželku N.M., že je prostitutka a že jí tu prostituci nebude trpět, tedy jinému ublížil na cti tím, že ho urazil a podle téhož ustanovení téhož dne ve dveřích bytu v N. ulici č.p. 729 v B. slovně napadl P.K., že je cikán a švorcák, tedy jinému ublížil na cti tím, že ho urazil a z přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tím, že téhož dne na téže místě bránil N.M. a P.K. zavřít dveře do bytu tím, že do dveří strkal nohu a snažil se fyzicky napadnout P.K. pěstí do obličeje, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým způsobem a za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a úhrada nákladů řízení v částce 1.000 Kč a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

(2) Žalobce vyjádřil s vydaným rozhodnutím nesouhlas a označil je za nezákonné a nesprávné.

(3) Žalobce tvrdil, že žádným svým chováním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, naplnění skutkové podstaty přestupku ani nevyplývá ze žádného z důkazů provedených v tomto řízení a skutkový stav, jak byl správními orgány zjištěn, nevytváří podklad pro rozhodnutí o vině žalobce. Skutkový stav byl totiž zjišťován výlučně svědeckými výpověďmi žalobce a svědků M. a K. a jiné důkazy k dispozici nebyly, ani nebyly správními orgány provedeny. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu správní orgány upřednostnily tvrzení svědků M. a K. před tvrzením žalobce. Jedná se totiž o osoby v partnerském vztahu, navíc svědkyně M. je bývalou manželkou žalobce. Tyto osoby nejsou z důvodu úpravy poměrů nezletilých dětí a rozvodového řízení vůči žalobci v dobrých vztazích a jsou vůči němu zaujaté.

(4) Podle žalobce je věc ve stavu tvrzení proti tvrzení a skutkový stav nelze objasnit jinými důkazy, než postupovat v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obviněného. Tímto způsobem správní orgány v rozporu s tímto principem postupovaly, a přestože výpověď žalobce nebyla žádným z důkazů vyvrácena, uznaly jej vinným ze spáchání přestupku. Tento postup není v souladu se zásadami hodnocení důkazů a žalobce jej nepokládá za řádný výkon činnosti správních orgánů. K tomu bylo odkázáno na judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2012. Žalobce navrhoval výslech nezletilé dcery a zasahujících policistů, žádný z těchto návrhů nebyl akceptován, přestože by mohly přispět k objasnění věci, zvláště za situace, že nezletilá dcera byla v místě přítomna. Povinností správních orgánů je zjistit skutkový stav věci, o kterém nejsou pochybnosti. Za tím účelem jsou správní orgány povinny provést důkazy. Správní orgány se však namísto tohoto postupu dopouštějí nepodložené úvahy a uzavírají, že od navrhovaných výpovědí nelze očekávat žádný přínos. Žalobce odkázal na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, která je podle jeho názoru pro věc případná.

(5) Žalobce v tomto postupu správních orgánů spatřuje porušení práva na obhajobu, kdy při vlastní úvaze v rozporu s ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu přihlédly k pořizovanému úřednímu záznamu, který kladou k tíži žalobce. Pokud správní orgány neprovedly důkazy navrhované žalobcem a přiklonily se bez objektivních důvodů k tvrzení jedné ze stran a své rozhodnutí opřely o nezpůsobilý důkazní prostředek, jednalo se o nesprávný postup těchto orgánů.

(6) Žalobce v závěru uvedl, že sám se stal opakovaně adresátem nevybíravého chování ze strany zejména N.M. Ta rovněž nedodržuje rozhodnutí soudu ohledně úpravy styku s nezletilými dětmi, na což žalobce opakovaně poukazoval a má důvod domnívat se, že se

jedná o snahu očernit jeho osobu. V podrobnostech odkázal na svou výpověď a úřední záznamy ze dne 3. 1. 2015 a 9. 5. 2015, které tvoří součást spisu.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu.

(7) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby.

(8) Žalovaný v prvé řadě označil žalobu za zmatečnou, neboť rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, obsahuje pouze jeden výrok. Žaloba je totožná s odvoláním, které podal žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu. Na odvolací námitky reagoval žalovaný správní orgán, kde upřesnil, že ve věci nebyli vyslýcháni N.M. a P.K. jako svědci, ale jednalo se o výpověď účastníků řízení, konkrétně navrhovatelů ve smyslu § 72 písm. d) přestupkového zákona u přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Jednalo se o přestupek, který byl projednáván na návrh těchto osob. Správní orgán prvního stupně podrobně vysvětlil, proč výpovědím těchto navrhovatelů uvěřil a proč se přiklonil k předkládané verzi a nikoli k verzi žalobce. Verze žalobce se postupně měnila a vyvíjela v jeho prospěch. Žalovaný odmítl námitku, že správní orgán přihlédl k pořízenému úřednímu záznamu policie, který použil v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu jako důkaz. Žalovaný podotkl, že právě žalobce se na tento záznam při ústním jednání odvolával a poté svou výpověď do protokolu zopakoval a shrnul. Sám se odvolával na tento záznam i v odvolání. Tvrzení žalobce, že se správní orgán opíral o nezpůsobilý důkazní prostředek, není pravdivé. Správní orgán konstatoval, že žalobce se sám dostavil dne 19. 12. 2014 na policii, kde podal výpověď, která se lišila od jeho výpovědi ze dne 17. 12. 2014. Je nestandardní, že se takové výpovědi domáhal, ačkoli mu bylo vysvětleno, že celá věc již byla předána správnímu orgánu a že se bude moci vyjádřit při ústním jednání. To také nastalo.

(9) Pokud žalobce namítal, že nebyl proveden výslech jeho nezletilé dcery J., která byla svěřena do jeho péče a výslech přivolaných policistů, pak k tomu bylo odkázáno na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 58/2000, kdy takový důkaz může být odmítnut, pokud by nepřinesl žádné nové skutečnosti. Žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů výslech nezletilé dcery neprovedl, zdůraznil, že se jeví jako krajně nevhodný vzhledem k věku dítěte a snadné ovlivnitelnosti dítěte ze strany otce či matky a zejména z důvodu možné psychické újmy. Tato situace je ve svém důsledku daleko nebezpečnější než společenská nebezpečnost projednávaných přestupků. V případě svědecké výpovědi nezletilých zákon klade velký důraz na to, aby byla šetřena jejich osobnost za situace, že jde o svědectví o skutečnostech a jejich ožívování v paměti vzhledem k věku by mohlo nepříznivě ovlivňovat jejich duševní a mravní vývoj. Výslech policistů nebyl proveden z toho důvodu, že nebyli fakticky přítomni incidentu.

(10) Skutkové podstaty jednotlivých přestupků byly v rozhodnutí podrobně popsány a hodnoceny a žalovaný souhlasil s prvostupňovým orgánem a jím vyslovené výroky potvrdil. Navíc žalobce sám ve své výpovědi doznal, že docházel do domu paní M. a k předání namnoze neprobíhalo dle stanovených termínů, které žalobce nedodrží. Žalobce tudíž doznal, že přispívá vědomě a aktivně k napjaté situaci. Při stanovení výše sankce vzal žalovaný v úvahu všechny polehčující okolnosti i skutečnost, že navrhovatelům nebyla v důsledku jednání žalobce způsobena žádná újma. Jednalo se však o chování zcela nevhodné, agresivní a společensky nebezpečné, kterému byly přítomny ať už přímo či nepřímo obě dcery navrhovatelky a žalobce a k tomuto incidentu nemuselo vůbec dojít, pokud by žalobce dodržoval pravidla styku a předávání nezletilých dcer. K námitce, že bylo přihlíženo pouze ke svědecké výpovědi pana K. a M. žalovaný poznamenal, že se sice u paní M. a žalobce

jednalo o partnerský vztah, ale to neznamená, že by k těmto výpovědím nebylo lze přihlížet. Naopak výpovědi paní M. a K. byly vzájemně konzistentní a ve svém důsledku umožnily zjištění skutkového stavu, o kterém není důvodných pochybností. Nejednalo se o situace tvrzení proti tvrzení a zásada in dubio pro reo neměla být bez dalšího jedinou determinantou daného případu. Žalovaný uvedl, že souhlasí s tím, aby ve věci bylo zařízeno bez nařízeného jednání.

III. Obsah správních spisů.

(11) Ze správních spisů, které si soud vyžádal, vylýnuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

(12) Policie ČR oznámila správnímu odboru Městského úřadu v Blatné podezření, že žalobce dne 17. 12. 2014 v 17.12 h. v N. ulici 729, B. před vchodovými dveřmi slovně urazil P.K. a bývalou ženu N.M. Zároveň strkal nohu do dveří, aby nemohli pan K. a M. zavřít vchodové dveře. Jednání bylo za účasti dcer pana F. a paní M.

(13) Policie ČR Krajské ředitelství policie Jihočeské kraje, územní odbor Strakonice, obvodní oddělení Blatná sepsalo dne 17. 12. 2014 úřední záznam pod čj. KRPC-177271-1/PŘ-2014-020711, neboť hlídka policie byla přivolána dne 17. 12. 2014 v 17:19 hod. do N. ulice č. 729 v B. do třetího patra a zapsala informace oznámené P.K. a N.M. o tom, že žalobce přišel s dětmi se podívat na kočku a nechtěl odejít, kdy dveře do bytu byly celou dobu otevřené a žalobce měl nohu ve dveřích a poté, kdy je P.K. chtěl zavřít, nadával mu, že je cikán, švorcák, kriminálník a špína a naznačil, že mu dá pěstí do obličeje. Paní M. navíc sdělil, že je prostitutka. Žalobce uvedl, že přišel kolem páté hodiny pro svoji dceru N. se svojí starší dcerou J., třikrát zazvonil, slušně se choval, nikomu nic nedělal, nikomu nenadával, neví, proč byla zavolána Policie ČR. S paní M. se domluvil, že dceru N. ponechá u matky, tuto verzi potvrdila starší dcera J. Mladší dcera N. uvedla, že byly s J. u táty doma, kdy táta chtěl, aby zavolala matce, jestli je doma a když nezavolala, pan F. vzal dcery domů za matkou a pak neví, co se stalo, neboť dělala úkoly.

(14) Dne 19. 12. 2014 se dostavil na Polici ČR, obvodní oddělení Blatná žalobce a žádal o sepsání úředního záznamu o podání vysvětlení, což bylo realizováno pod čj. KRPC-177271-7/PŘ-2014-020711. Žalobce uvedl, že dne 17. 12. 2014 byla ve škole v Blatné akce zpívání a kolem 16:50 hod. N.M. přivedla obě dcery k žalobci domů. Žalobce zjistil, že dcery nemají připravené domácí úkoly, a proto se rozhodl jít k matce, aby připravila pro dceru věci do školy a ta aby si udělala své domácí úkoly. Žalobce se dozvěděl, že matka chtěla, aby dcera u žalobce nocovala, a proto se pro věci u matky stavili. Šla s nimi i starší dcera J., šla se podívat na domácího mazlíčka. Ke dveřím přišel pan K., který odstrčil J. a hlasitě dveřmi zabouchl. Žalobce zvonil na dveře a domáhal se, aby dcera šla ven na chodbu. Incident se zopakoval. Poté pan K. začal vulgárně pokřikovat na žalobce, aby vypadl a naznačil rukou, jako by jej chtěl udeřit, ale neudeřil. Nadával mu vulgárně do blbců a volů před dcerou J., která vše vyslechla. Hlídka policie dorazila později a J. uvedla, jak celá věc probíhala. Hlídka provedla šetření, k věci se vyjádřil i pan K., dcera J. a žalobce. Žalobce uvedl, že byl poučen o tom, že věc již byla postoupena dne 18. 12. 2014 na Městský úřad v Blatné k projednání, přesto však žalobce chtěl podat svoji výpověď, aby měl podklady pro právního zástupce JUDr. Š.

(15) N.M. a P.K. podali dne 19. 1. 2015 návrh na projednání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce dne 17. 12. 2014, a to podle § 49 odst. 1 přestupkového zákona.

(16) Žalobci bylo oznámeno dne 24. 1. 2015 zahájení řízení o přestupku a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání.

(17) Městský úřad Blatná, správní odbor sepsal dne 11. 2. 2015 protokol o ústním projednání přestupku. V první řadě se správní orgán pokusil podle ustanovení § 78 přestupkového zákona o smír mezi navrhovatelem N.M., P.K. a obviněným J.F. Zatímco P.K. a N.M. s uzavřením smíru souhlasili a uvedli, že by jeho omluvu přijali, žalobce uvedl, že se omlouvat nebude, neboť nic neudělal, a tudíž ke smíru nedošlo. Při ústním jednání učinil výpověď navrhovatel P.K., navrhovatelka N.M. a obviněný J.F. Právní zástupce žalobce navrhl výslech policistů, kteří byli na místě a výslech dcery J. bez přítomnosti rodičů, pouze za přítomnosti sociálních pracovníků a advokáta a správního orgánu.

(18) Městský úřad Blatná, správní odbor vydal dne 24. 4. 2015 pod čj. MUBL 13127/2014/OSP/13 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 49 odst. 1 písm. a) a c) přestupkového zákona. Správní orgán I. stupně popsal skutkový stav věci i svůj závěr, ke kterému po provedeném dokazování dospěl. Vysvětlil, že žádosti žalobce na doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů a výsledkem nezletilé dcery J. nevyhověl. Výslech policistů není pro přestupkové řízení nutný, neboť by nemohli uvést, co se při incidentu stalo, neboť nebyli přítomni. Výslech nezletilé dcery J. rovněž správní orgán neprovedl, neboť by dle jeho názoru, došlo k prohloubení rodinných neshod a neprospělo by to ani psychickému stavu nezletilého dítěte. Závěr vyslovil na základě shodných a konzistentních výpovědí navrhovatelů P.K. a N.M. Žalobce naopak na místě incidentu v den, kdy k němu došlo, řekl pouze, že se choval slušně, nikomu nic nedělal a nenadával a neví, proč na něho volali policii a takto popsanou situaci potvrdila i v den incidentu nezletilá dcera J. Dne 19. 12. 2014 se znovu dostavil žalobce na Policii ČR, kde trval na provedení nové výpovědi, a to i za situace, že mu bylo sděleno, že věc již byla odeslána Městskému úřadu v Blatné. Žalovaný vysvětlil, v čem spatřuje naplnění skutkové podstaty podle § 49 odst. 1 písm. a) a c) přestupkového zákona, z jakých úvah vycházel při stanovení výše sankce, jaké polehčující a přitěžující okolnosti vzal při stanovení výše sankce v úvahu.

(19) Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný správní orgán dne 15. 10. 2015 pod čj. KUJCK/56968/2015/OLVV-7 tak, jak je podrobně popsáno pod bodem 1 tohoto rozsudku.

IV. Právní názor soudu

(20) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

(21) V dané záležitosti se jednalo o přestupkové řízení, při kterém správní orgán rozhoduje na základě důkazů, které měl k dispozici v době svého rozhodování a které byly provedeny procesně řádným postupem. Podle ustanovení § 2 odst. 1 přestupkového zákona, přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za

přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin.

(22) Přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přestupkový zákon („dále jen přestupkový zákon“) se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch. Objektem tohoto přestupku je občanské soužití. Právě narušení občanského soužití představuje obecně obligatorní znak všech skutkových podstat tohoto přestupku. Narušení občanského soužití je trestáno za situace, dojde-li k jeho negativnímu zasazení jednáním určité intenzity, které svou povahou odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání. Občanské soužití je neurčitý právní pojem. Tento typ přestupku chrání žádoucí dobré vztahy mezi občany. Občanské soužití lze ve smyslu judikatury soudů vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě a čase (srovnej rozsudek NSS sp. zn. 5As 104/2008). Ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona má za cíl chránit čest a důstojnost člověka za situace, kdy je jednáním neoprávněně zasahováno do pokojného života jiného. Chráněným zájmem je čest fyzické osoby a za urážky je možno považovat neslušný projev či znevážení osob, který se může provést jak slovně, tak nějakým skutkem, který se dotýká cti poškozeného.

(23) Přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Odpovědnosti za tento přestupek je vždy třeba úmyslného zavinění. Z formulace skutkové podstaty tohoto přestupku, která obsahuje demonstrativní výčet konkrétních jednání vyplývá, že za hrubé jednání, mající schopnost narušit občanské soužití se považuje vyhrožování újmou na zdraví, úmyslné drobné ublížení na zdraví, nepravdivé obvinění z přestupku, schválnosti, popřípadě jiné další jednání, které je svou intenzitou a dopady kvalifikováno jako schopné narušit občanské soužití.

(24) Dlužno poznamenat, že přestupky proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích nevykazují výrazný stupeň společenské nebezpečnosti, což je vyjádřeno v zákoně tím, že se neprojednávají z úřední povinnosti, ale pouze na návrh. U těchto přestupků správní orgán postupuje tak, že se pokusí nejprve uraženého na cti a obviněného z přestupku smířit. Tímto způsobem správní orgány postupovaly, avšak pokus o smír byl neúspěšný. Zatímco navrhovatelka N.M. a navrhovatel P.K. byli k uzavření smíru přístupní, žalobce tento způsob vyřešení věci odmítl. To je patrné z protokolu o ústním jednání.

(25) Žalobce v prvé řadě zpochybnil zjištění skutkového stavu věci. Podle jeho názoru nevytváří správním orgánem zjištěný skutkový stav podklad pro rozhodnutí o vině, neboť správní orgány zjišťovaly skutkový stav výlučně svědeckými výpověďmi svědků M. a K. a jiné důkazy nejsou k dispozici. Tuto námitku soud nehodnotí jako důvodnou.

(26) Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán zjistil ve věci přestupků podle § 49 odst. 1 písm. a) a c) přestupkového zákona, že řízení bylo zahájeno na základě návrhů podaných N.M. a P.K. Správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona, nařídil ústní jednání a v rámci tohoto jednání se nejprve bezúspěšně pokusil o uzavření smíru. V rámci ústního jednání byli vyslechnuti navrhovatelé N.M. a P.K. a jejich popis situace, kdy se cítili v souvislosti s chováním a jednáním žalobce poškozeni, a proto přivolali hlídku Policie ČR, která se na místo dostavila poté, kdy incident skončil, se po celou dobu řízení shodoval. Popis situace se však odlišoval od popisu situace,

kteřý uvedl žalobce navíc žalobce při sepsání úředního záznamu přímo na místě incidentu dne 17. 12. 2014 v 17:12 hod. uvedl, že asi třikrát zazvonil, slušně se choval, nikomu nic nedělal a nikomu nenadával a neví, proč na něj zavolali Policii ČR a tuto verzi potvrdila starší dcera J. Žalobce však zcela změnil svou výpověď dva dny poté dne 19. 12. 2014, kdy se dostavil na Policii ČR, a přestože byl poučen o tom, že celá věc již byla dne 18. 12. 2014 postoupena na Městský úřad v Blatné, trval na podání nové výpovědi, aby měl podklady pro svého právního zástupce. Situaci nově popsal tak, že naopak vulgární výrazy a náznaky úderu rukou byly namířeny vůči němu ze strany navrhovatele P.K. Žalobce u této verze setrval i při ústním jednání, kdy znovu uvedl, že jeho dcera J. potvrdila jeho výpověď a z toho důvodu také navrhl provedení její svědecké výpovědi bez přítomnosti rodičů za přítomnosti sociální pracovnice, advokáta a správního orgánu. Dále navrhl provést výslech policistů, kteří se dostavili po incidentu na základě zavolání paní M. a pana K.

(27) Správní orgán návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. V odůvodnění prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, že výslech zasahujících policistů není nutný, neboť by svojí výpovědí nemohli uvést, co se při incidentu stalo, neboť incidentu nebyli přítomni. Na místo se dostavili teprve po jeho skončení, na základě přivolání panem K. Stejně tak správní orgán zamítl výslech dcery J. a vysvětlil, že by se provedením tohoto výslechu prohloubily rodinné neshody a takový postup by neprospěl ani psychickému stavu nezletilého dítěte. Současně bylo ze strany žalovaného uvedeno, že výslech nezletilé dcery J. se jeví krajně nevhodný vzhledem k jejímu věku, vzhledem k tomu jaká věc se projednává a její snadné ovlivnitelnosti ze strany otce, tak matky, kdy možná psychická újma je ve svém důsledku pro nezletilou nebezpečnější než společenská nebezpečnost projednávaného přestupku. Navíc zákon v případě svědecké výpovědi nezletilých klade velký důraz na to, aby byla šetřena jejich osobnost, jestliže jde o svědectví o skutečnostech, jejichž ožívání v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat jejich duševní a mravní vývoj. Správní orgán proto vycházel z důkazů, které jsou založeny ve spise a z výpovědi, které byly získány v přestupkovém řízení. Jednalo se o výpověď navrhovatelů N.M. a P.K., kteří se cítili v souvislosti s chováním a jednáním žalobce poškozeni. Dále vycházel z výpovědi samotného žalobce. Správní orgán zdůraznil a s tímto postupem souhlasil i žalovaný, že zatímco N.M. a P.K. od počátku uváděli shodnou verzi a také to byli oni, kteří přivolali hlídku Policie ČR, žalobce svou výpověď účelově měnil. Nejprve tvrdil, že se choval slušně, nic se nestalo, nikoho neobtěžoval a teprve dva dny po incidentu z vlastní iniciativy zcela změnil svou výpověď a akcentoval skutečnost, že to byl právě on, kdo se cítí poškozen chováním a urážkami ze strany P.K. Správní orgán uzavřel, že tuto výpověď žalobce považuje za smyšlenou a účelovou. Správní orgány dospěly k závěru, že z těchto důkazů je prokázáno, že žalobce se konkrétních přestupků dopustil.

(28) Soud tyto závěry správních orgánů vyjádřené v prvostupňovém i druhostupňovém rozhodnutí považuje za správné a zákonu odpovídající. Jednání žalobce, které bylo na základě dokazování správních orgánů zjištěno, nebylo přijatelné. Zjištěný skutkový stav věci nepotvrzuje názor žalobce, že se protiprávního jednání nedopustil a že to byl naopak on, kdo se cítí být v souvislosti s jednáním P.K. poškozen. Jednání žalobce nebylo běžným jednáním a běžnou komunikací. Správními orgány bylo kvalifikováno jako hrubé jednání, které skutkovou podstatu přestupku ve všech jeho znacích prokazovalo. Představovalo narušení občanského soužití, které lze definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti. Je založeno na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Hrubé jednání lze definovat jako jednání, které má schopnost ohrozit nebo porušit zájem uvedený v § 49 zákona o přestupcích a současně narušit občanské soužití. Potrestání narušení občanského soužití přichází v úvahu za

situace, kdy dojde k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, které svou povahou odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání uvedených v § 49 zákona o přestupcích. Správní orgány náležitě vysvětlily z jakých důvodů neuvěřily změněné verzi incidentu předestřené žalobcem.

(29) Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že v konkrétním případě se věc nachází ve stavu tvrzení proti tvrzení a skutkový stav nelze objasnit jinými důkazy, a tudíž nelze než postupovat v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obviněného, pak k tomu soud odkazuje na výše uvedený popis přestupkového jednání, z něhož vyplývá, že se o takovou situaci nejednalo. Navíc pro použití zásady „in dubio pro reo“ a následného rozhodnutí ve prospěch „obviněného“, je nutná existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není možné zásadu „in dubio pro reo“ automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů, je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Správní orgán v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů posuzuje dostupné důkazy každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti a z nich pak činí závěr. Použití zásady „in dubio pro reo“ přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů včetně jejich váhy či věrohodnosti rozhodující správní orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav zjištěn dostatečně, případně o tom, jak rozhodnout. Pokud při rozhodování k pochybnostem nedošlo a po zhodnocení dostupných důkazů zaujal rozhodovací orgán názor, o němž neměl pochybnosti, nemůže být námitka porušení zásady v „in dubio pro reo“ důvodná.

(30) Žalobce navrhoval výslech nezletilé dcery a zasahujících policistů. Správní orgány se těmito návrhy na doplnění dokazování zabývaly. Dospěly k závěru, že výslech těchto navrhovaných osob nemůže přispět k objasnění věci ani přesvědčivosti rozhodnutí. Ohledně výslechu nezletilé dcery zdůraznily, že se jedná o krajně nevhodný prostředek vzhledem k jejímu věku i snadné ovlivnitelnosti, jak ze strany otce, tak matky a v důsledku rizika možné psychické újmy. K tomu soud doplňuje, že jak vyplývá z úředního záznamu, sepsaného dne 17. 12. 2014, žalobce tehdy uvedl, že si přišel kolem páté hodiny pro dceru N. se svojí starší dcerou J., třikrát zazvonil, choval se slušně, nikomu nic nedělal a nenadával. Nevěděl, proč na něj někdo zavolal Policii ČR, tuto verzi potvrdila, jak vyplývá z obsahu úředního záznamu sepsaného Policií ČR dcera J. Žalobce z vlastní iniciativy dne 19. 12. 2014 změnil svou výpověď, kde odlišně uvedl, že bývalá manželka N.M. přivedla obě dcery k němu domů a dcery převzal, zjistil, že jedna dcera nemá připravené domácí úkoly, a proto se rozhodl vypravit se s oběma dcerami do místa bydliště mladší dcery k matce, aby si úkoly dodělala. Poté došlo k incidentu mezi dveřmi bytu, kdy P.K. otvíral dveře a hlasitě je zabouchl a vulgárně na žalobce pokřikoval a naznačil rukou úder. Rovněž měl žalobci vulgárně nadávat před dcerou J., která vše vyslechla. Při ústním jednání žalobce navrhoval, aby byla k takto změněné výpovědi vyslechnuta dcera J. Z toho důvodu je zřejmé, že pokud již jednou dcera J. potvrdila původní výpověď a měla by nyní podat svědectví k výpovědi nově předestřené, kdy již při učinění této výpovědi žalobce uvedl, že právě změněnou výpověď může potvrdit dcera J., pak dle názoru soudu byl správný postoj žalovaného správního orgánu i prvostupňového správního orgánu, které zamítly provedení tohoto důkazu s odůvodněním, které je uvedeno v obou správních rozhodnutích.

(31) Pokud žalobce argumentoval judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou v žalobě citoval ve vztahu k zjištění skutkového stavu a shromáždění dostatečného množství důkazních prostředků, pak této povinnosti správní orgány dostaly, žalobce ani kromě návrhu na výslech nezletilé dcery a zasahujících policistů žádný jiný důkazní prostředek provést

nenavrhoval. Z obecně formulované žalobní námitky, ve které žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu, podle kterého, je-li možné ve věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech a je nutné svědky vyslechnout, pak neuvedl, v jakém směru měly správní orgány pochybit. Správní orgány vyslechly navrhovatele jako účastníky řízení stejně tak žalobce. Bylo-li argumentováno úředním záznamem, který byl sepsán přímo v den, kdy k přestupkovému jednání došlo, pak pouze v té souvislosti, kterou argumentoval sám žalobce za situace, že původně sdělený popis situace změnil v nově podaném vysvětlení, které potvrdil svou účastnickou výpovědí. Soud neshledal žalobcem namítané porušení § 137 odst. 4 správního řádu, neboť záznam o podání vysvětlení nebyl použit jako důkazní prostředek. Úřední záznam o podání vysvětlení byl sepsán na žádost žalobce Policií ČR dne 19. 12. 2014 při poučení žalobce, že věc již byla postoupena Městskému úřadu v Blatné k projednání. Žalobce byl vyslechnut jako účastník řízení při projednání přestupku. Vzhledem k tomu, že se obsah této účastnické výpovědi lišil od obsahu úředního záznamu, který byl sepsán přímo v den, kdy k přestupkovému jednání došlo, porovnával správní orgán v rámci procesu dokazování konzistentnost tvrzení jak navrhovatelů, tak žalobce. Právě u navrhovatelů tato konzistentnost výpovědí byla zachována, zatímco u žalobce došlo ke změně popisu celé situace. Právě z tohoto důvodu správní orgán hodnotil účastnickou výpověď žalobce jako nevěrohodnou a účelovou. Rozhodnutí nebylo opřeno o nezpůsobilý důkazní prostředek.

(32) V žalobě závěrem připojená argumentace žalobce, že to byl právě on, kdo se i v minulosti stal adresátem nevybíravého chování ze strany N.M. i poukaz na to, že právě N.M. nejsou dodržována rozhodnutí soudu ohledně úpravy styku s nezletilými dětmi, na což měl žalobce opakovaně poukazovat, nesouvisí s projednávaným přestupkovým jednáním a nemá pro věc žádnou právní relevance, stejně jako odkaz žalobce na jeho výpověď a úřední záznamy ze dne 3. 1. 2015 a ze dne 9. 5. 2015. Z obsahu těchto úředních záznamů o podání vysvětlení, ohledně kterých žalobce v žalobě dovozuje, že nemohou být použity jako důkaz, jednoznačně vyplývá, že žalobce je srozuměn s tím, že věc popisována v tomto oznámení ohledně konfliktů mezi matkou dětí N.M. a žalobcem bude postoupena na orgán péče o děti v Blatné k dalšímu opatření. Pro úplnost soud poznamenává, že soudní přezkum správních o rozhodnutích nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci a je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. Žalobní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace a zásadou dispoziční. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), nejde-li o skutečnosti, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti. To je nutné vztáhnout k odůvodnění postupu soudu, kterým zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování, který předtím zamítly správní orgány s náležitým odůvodněním. Soud se s tímto odůvodněním ztotožnil, neboť nelze vytknout chybnost úvahy v tom směru, že policisté nebyli vyslechnuti jako svědci, neboť nebyli přítomni incidentu a jako svědci nemohli v žádném směru svědectví poskytnout, stejně jako nezletilá dcera J., která je svěřena do péče otce a vzhledem k nízkému věku a snadné ovlivnitelnosti, která vyplývá i z jejího postoje, kdy nejprve potvrdila popis situace, poskytnuté žalobcem při sepsání popisu situace v úředním záznamu a posléze měla dle účastnické výpovědi žalobce potvrdit změněnou výpověď, nemohla tudíž nikterak k objasnění skutkového stavu přispět.

V. Závěr náklady řízení

(33) Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou. Přestupek žalobce byl ve správním řízení spolehlivě zjištěn a prokázán. Soud neshledal v postupu správních orgánů nesprávnost či nezákonnost, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

(34) Podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. soud nepřiznal úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náhradu nákladů řízení, neboť mu náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 22. června 2016

JUDr. Marie Trnková v. r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava